

ต้นพลับพลา

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Microcos tomentosa* Sm.

วงศ์ชบา (MALVACEAE)

ลักษณะของพลับพลา

ต้นพลับพลา จัดเป็นไม้ยืนต้นหรือเป็นไม้พุ่มขนาดกลาง มีความสูงของต้นประมาณ 15 ต้น ลำต้นตั้งตรง เปลือกลำต้นเป็นสีเทาและแตกออกเป็นสะเก็ดบาง ๆ เปลือกด้านในเป็นสีชมพูและมีเส้นใยเรียงตัวเป็นชั้นที่กิ่งอ่อนและก้านใบจะมีขนลักษณะเป็นรูปดาวอยู่หนาแน่น โดยต้นพลับพลามักจะขึ้นตามป่าเบญจพรรณ ป่าเต็งรัง ป่าผลัดใบผสม และป่าดิบแล้ง ที่ระดับความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 50-300 เมตร บ้างก็ว่า 100-600 เมตร[1],[4] มีเขตการกระจายพันธุ์ในอินเดีย ศรีลังกา เวียดนาม ไทย ลาว พม่า มาเลเซีย กัมพูชา จีน ไปจนถึงอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์

สรรพคุณของพลับพลา

แก่นช่วยแก้หืด ด้วยการใช้แก่นพลับพลาผสมกับแก่นโมกหลวง แก่นจำปา ลำต้นกำแพงเจ็ดชั้น ลำต้นสบู่ขาว ลำต้นพลองเหมือด และลำต้นคำรอก นำมาต้มกับน้ำดื่มจะช่วยแก้หืดได้ หรือจะใช้เนื้อไม้หรือแก่นนำมาต้มกับน้ำดื่มเลยก็แก้หืดได้เช่นกัน (แก่น, เนื้อไม้) เปลือกใช้ผสมปรุงเป็นยาบำรุงโลหิตสตรี (เปลือก) ช่วยกระจายโลหิต (ผลแก่) ลำต้นใช้เป็นยาประกอบรักษาโรคลำไส้ (ลำต้น) ผลแก่มีรสเปรี้ยวใช้รับประทานเป็นยาระบาย (ผลแก่) เปลือกต้นใช้ทำลายพิษของต้นยางนองได้ (เปลือก)

